

ת"פ 1470/12/16 - מדינת ישראל נגד חי יוסף עדרי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 1470-12-16 ישראל נ' עדרי
בפני כבוד השופט איתן כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חי יוסף עדרי

הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום שעניינו החזקת טובין הנושאים סימן מסחר רשום ללא היתר כדין לשם מסחר בהם, עבירה לפי סעיף 60(א)(4) לפקודת סימני מסחר [נוסח חדש] תשל"ב-1972 (להלן: "**הפקודה**"); ועיסוק במכירה, השכרה או הפצה של טובין שסומנו שלא כדין, עבירה לפי סעיף 60(א)(3) לפקודה.

עובדות כתב האישום

2. על פי פרק הרקע לכתב האישום, חברת ADIDAS-SALOMON A.G (להלן: "**אדידס**") היא בעלת סימני מסחר הרשומים בפנקס סימני המסחר בהתאם לפקודה. הנאשם הוא אחיינו של אריק סבח (להלן: "**אריק**").

בתחילת חודש פברואר 2015 או בסמוך לכך רכש הנאשם כ- 120 חליפות בגדים מזויפות הנושאות סימנים מסחר של חברת אדידס בסכום כולל של 4,800 ₪, מאדם שזהותו אינה ידועה. החליפות סומנו בסימני המסחר הנ"ל שלא בהסכמת בעליהם וללא ידיעתם, והנאשם היה מודע לכך. זמן קצר לאחר הרכישה, בתאריך שאינו ידוע, העביר הנאשם לאריק את החליפות המזויפות על מנת שאריק ימכור אותן, וזאת בהתאם לסיכום בין השניים. השניים סיכמו עוד שאריק יעביר לנאשם סך של 70 ₪ עבור כל חליפה שתימכר. אריק קיבל לידיו את החליפות המזויפות במטרה למכור אותן, בודעו כי חליפות הבגדים נושאות סימנים מסחר של חברת אדידס שלא בהסכמת בעליהם וללא ידיעתם.

ביום 12.02.2015 בשעה 18:00 או בסמוך לכך, נערך חיפוש בביתו של אריק בבית שמש. במהלך חיפוש זה נתפסו בבית ארבעה שקים גדולים ובהם 57 חליפות מזויפות וקפוצ'ון בודד מזויף, הנושאים את סימני המסחר של אדידס, ללא הסכמת או ידיעת בעלי סימני המסחר.

במעשיו, החזיק הנאשם בטובין שסומנו שלא כדין לשם מסחר בהם וכן עסק במכירה, בהשכרה או בהפצה של טובין שסומנו או יובאו לישראל בניגוד להוראות החוק.

תשובת הנאשם לאישום

3. בתשובתו לאישום כפר הנאשם בעובדות כתב האישום ובהוראות החיקוק, למעט בעובדה שנערך חיפוש בביתו של אריק ובכמות השקים והחליפות שנתפסו שם. הנאשם ביקש לפסול את חוות הדעת מטעם חברת אדידס, בטענה שזו אינה ערוכה כדין וקיים ספק האם אכן מדובר בחוות דעת מומחה.

דין והכרעה

4. לאחר שבחנתי את הראיות שהובאו במשפט, מצאתי שהמאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום ברף הנדרש בפלילים ועובדות אלה משכללות את העבירות שיוחסו לנאשם. זאת קבעתי על יסוד האמון שנתתי בגרסת הנאשם בהודעותיו במשטרה שם הודה במיוחס לו ועל יסוד האמון שרחשתי לעדי התביעה ולגרסתם, כאשר מנגד מצאתי לדחות את גרסת הנאשם בעדותו שאותה מצאתי לא אמינה.

5. אפרט את הנימוקים שעומדים בבסיס החלטתי.

הראיות שהובאו בפרשת התביעה

6. **רס"מ אבישי טובי**, חוקר בתחנת מטה יהודה, אשר שימש כראש צוות ביחידת החקירות בתחנה וטיפול בתיק: העיד שגבה את הודעתו של הנאשם מיום 15.02.2015 (ת/1). עוד העיד שראה את החליפות המזויפות, ושלדעתו הלא מקצועית על פני הדברים ניתן להבחין שאינן מקוריות. זאת בהתחשב ב-"טיקטים", בתפירה, באיכות הנמוכה של החומר, באותיות שאינן מסודרות ואינן ישרות ובסמל והקווים שאינם ישרים.

7. **רס"מ ילנה קוזניצוב**, חוקרת במרחב איילון: העידה שחקרה את הנאשם ביום 02.09.2016, לאחר שהלה הוכרז כדרוש לחקירה ואותר במרחב איילון (ת/6). העידה שבעת שחקרה את הנאשם, לא הייתה לנגד עיניה הודעתו מחקירתו הקודמת שנערכה בירושלים. עוד העידה שהיא אינה זוכרת אם הודיעה לנאשם על זכותו להיוועץ בעורך דין. אין מחלוקת שהעדה לא תיעדה שהעמידה את הנאשם על זכותו זו.

8. **רס"מ יהודה יצחקי**, לוחם מג"ב אשר בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שימש כבלש בתחנת מטה יהודה: העיד שביום 12.02.2015 ערך חיפוש בביתו של אריק יחד עם השוטר יוסף נירן, בעקבות צו שיפוטי

ומידע מודיעיני. בדו"ח החיפוש תיעד שתפס ארבעה שקים של חליפות טרנינג שהיו בחדר השינה בבית (ת/7ז).

9. **עו"ד ברק משיח**, עובד במשרד עורכי דין סנפורד-קול שמייצג את חברת אדיס העולמית בישראל: העיד שמשרדו עוסק באכיפת זכויותיה של חברת אדיס ובין היתר בעקבות תפיסת טובין חשודים כמפרים סימני מסחר. במסגרת תפקידו הוא עורך זיהוי ראשוני של המוצרים, מוסר הודעה במשטרה ואחר כך מעביר את המוצרים למומחה לשם קבלת חוות דעת מומחה. העיד שבמקרה שלפנינו, קיבל פרטי לבוש ארוזים בארבעה שקים שאותם זיהה ככאלה שמפרים את סימני המסחר של חברת אדיס. לדבריו, עבר הדרכות כיצד מזהים מוצרים מפרים וזיהה את ההפרה על פי סימנים. כשהוצגו לו תמונות המוצרים שנתפסו בביתו של אריק, הסביר שהמוצרים אינם נושאים תוויות מקוריות, אינם נושאים כתבי זכויות של חברת אדיס, ועל כן אינם מוצרים מקוריים. כשהתבקש להדגים, השיב שקפוצ'ון שחור שנתפס נשא רק תווית של מידה והיה ללא תווית הכוללת "מספרים סריאליים" ותווית ביטחון, כנדרש בפרטי מקורי. הפריטים החשודים אוחסנו במחסן השייך למשרד עורכי הדין והטיפול הועבר למומחה של חברת אדיס גיא קוזוס. כשהוצג לו נסח סימן המסחר, מסר שמדובר בהפרה של סוג 25 של חברת אדיס AG. בתשובה לשאלה, השיב שנכח בעת שהמומחה בדק את הפריטים החשודים ובעת שחתם על חוות הדעת. עוד אישר שהביא למומחה טיוטה של חוות דעת שלא כללה סימנים המוכיחים הפרה, אשר אותה השלים המומחה. עוד מסר שהמומחה כתב את האמור בסעיפים 11,10,7 לחוות הדעת בהתאם למה שראה.

10. **מר גיא קוזוס**, מומחה מטעם חברת אדיס שעובד בחברת "לייף ספורט", היבואנית הבלעדית של חברת אדיס בישראל: העיד שערך חוות דעת אשר הוגשה וסומנה ת/11. מסמך קורות החיים והניסיון של העד הוגש אף הוא וסומן ת/12. העיד שבדק את המוצרים החשודים כמפרים, וקבע שמדובר בחיקויים שלא יוצרו בחברת אדיס. הסביר שמוצרים מקוריים של אדיס מתאפיינים בסימני מסחר ובמאפיינים כגון: תווי זיהוי, מק"ט, ברקוד, תווית, טיקט, ארץ ייצור, איכות המוצר, איכות הלוגו, תפרים, תיג וכיו"ב. במוצרים שנבדקו לא נמצאו המאפיינים הנ"ל. בתשובה לשאלה, השיב שאכן הוגשה לו טיוטה של חוות הדעת אולם הוא זה שבדק בפועל את הפריטים, הוא זה שקבע שהפריטים מזויפים והוא שחתם על חוות הדעת.

11. **אריק חיים סבח**, בן דודו של הנאשם, שהיה מעורב בתיק ונשפט בכתב אישום נפרד: העיד על החיפוש שנערך בביתו ועל פריטי הלבוש המפרים שנתפסו שם. העיד שהשוטרים סברו שמדובר ברכוש גנוב וכדי להפריך את הטענה השתמש בנאשם. לדבריו, קנה סחורה במטרה למכרה למטרות פרנסה ולא ידע שמדובר בעניין פלילי. טען שנתפסו בביתו כחמישים פריטים של אדיס, שאותם קנה בטירה. באותו מועד היה נתון תחת צו מבחן ומאסר על תנאי והשתמש בנאשם כדי לשכנע שלא מדובר בפריטים שנגנבו. בתשובה לשאלה שעניינה פער בין הודעתו לעדותו, אישר שבהודעתו במשטרה (ת/10א) מסר שהנאשם הוא שקנה את הפריטים כיוון שחשש שיואשם בהחזקת רכוש גנוב. כשנשאל מדוע העלה דווקא את שמו של הנאשם, השיב שהנאשם הסיע אותו ברכבו למקום הרכישה, אולם הוא היה זה שקנה את הסחורה ולא הנאשם. עוד אישר שגם בהודעתו השנייה (ת/10ב) דבק באותה גרסה מאותן סיבות. כשעומת עם הרשעתו בכתב אישום על האירוע שלפנינו (ת/10ג), שבו נכתב שהנאשם הוא שהעביר לו את החליפות המזויפות, השיב שהודה רק במה שיוחס לו עצמו ולא במה שיוחס לנאשם.

עקב שינוי גרסתו של העד, ביקשה המאשימה להכריז עליו "עד עוין" ולחקור אותו בחקירה נגדית, וביהמ"ש קיבל את הבקשה.

כשעומת עם דברי הנאשם בהודעתו במשטרה, שם טען הנאשם שהוא זה שקנה את הסחורה בשוק טירה - השיב שיכול להיות שהנאשם אמר זאת מתוך פחד.

12. **יוסף נירן** אשר שירת בעבר כשוטר בתחנת מטה יהודה: העיד שערך חיפוש בביתו של אריק ותיעד אותו בדוח פעולה (ת/17). כמו כן מילא דוח על עיכובו של אריק (ת/7). לדבריו הוצא צו חיפוש על יסוד מידע מודיעיני שבביתו של אריק מאוחסנות חליפות אדידס החשודות כגנובות. העיד שאריק מסר לו בתגובתו הספונטנית שאחיינו הנאשם הוא שסיפק לו את הבגדים לשם מכירתם. בתשובה לשאלה שנשאל העיד ששינה בדוח החיפוש את מספר השקים שנתפסו מ-3 ל-4, לאחר שגילה שחלה טעות במה שנרשם, והפנה לכך שבדוח הפעולה כתב "ארבעה שקים" ולא שלושה.

הראיות שהובאו בפרשת ההגנה

13. **הנאשם**, אשר בחר להעיד, מסר בעדותו שבמהלך חקירתו לא נאמר לו שהוא יכול להיוועץ בעורך דין. לגופו של עניין העיד שלא היה קשור בכל דרך לסחורה המפרה, זולת היותו עד לקנייתה. לדבריו, בן דודו התקשר אליו ב-"פראנויה" לאחר שנלקח למשטרה, ועל כן בא להעיד שהסחורה נקנתה ולא נגנבה. אשר לסימני המסחר, העיד שלא ידע אם מדובר במעשה חוקי או לא, וכל הכוונה בקניית הסחורה הייתה לשם פרנסה. העיד שנרכשו כ-100 או 120 חליפות. כשעומת עם הודעתו במשטרה שבה מסר שקנה את הסחורה, השיב שהוא אינו זוכר זאת, וטען שאריק השקיע את הכסף כדי למכור את הסחורה והוא היה זה שכיוון אותו.

כשעומת עם כך שבהודעתו השנייה אמר שידע שמדובר בבגדים מזויפים, השיב: **"מן הסתם, זו סחורה שנקנתה בשוק. זה ידוע שהסחורה מהשוק היא מתחקה למותגים כאלה ואחרים. לפעמים זה לא על אותו שם, זה משהו דומה. ידוע מראש שזו סחורה שהיא חיקוי היא בפני עצמה"** (פרוטוקול עמ' 44).

כשעומת עם הודאתו של אריק בכתב האישום שהוגש נגדו, שם נכתב שהנאשם הוא זה שקנה את הסחורה והעביר אותה לאריק, השיב: **"זה לא מדויק. לא קניתי אותה לבד. אני לא זוכר שקניתי אותה לבד. קנינו אותה ביחד"** (פרוטוקול עמ' 45).

בהמשך אמר: **"... ובאמת רכשנו את הסחורה והיה פה ניסיון להתפרנס"**.

ובהמשך העיד: **"טיילנו בשוק טירה... ייעצתי לו פחות או יותר מה יכול ללכת ומה הוא יכול להתקמבן. אמרתי לו חליפות טרנ ג דברים כאלה. באותה שבת שטיילנו בשוק הרעיון עלה והוא החליט שהוא רוצה ללכת על זה ואז קנינו את הסחורה ביחד... עמדנו שם עם אותו בחור ערבי ועשינו אתו את העסקה"** (פרוטוקול עמ' 47).

ובהמשך העיד: "נהגנו לשם ביחד. אני הייתי עם הרכב. הייתי אתו בקנייה. ביצענו את הקנייה והסחורה ירדה אצלו בבית. בדקנו את הסחורה כמו שעושים בעסקה שקונים סחורה. משמה כל אחד הלך לדרכו... קנינו ביחד. לא קניתי לבד והעברתי לו" (פרוטוקול עמ' 48).

בתשובה לשאלה שנשאל השיב שלא תיאם עדויות עם אריק - לא לפני החקירה ולא לפני העדות.

כשעומת עם כך שבהודעתו במשטרה מסר שנסע לטירה, קנה שם סחורה, שילם וסיכם עם אריק שיעביר לו את הסחורה, השיב: "הקנייה נעשתה בשליחות חיים. הוא רצה לקנות סחורה ולעבוד איתה. הוא לא ידע לעשות את זה ואני באתי מהתחום אז הדרכתי אותו מה לעשות. הכסף היה שלו. יכול להיות שאמרתי מה שאמרתי בחקירות שלי כדי להגן ולשמור עליו כי הוא באמת שילם כסף והיה בדרך טובה בחיים, ולכן עשיתי את זה. אני לא קשור לתיק, שיתמודד. אצלי לא נתפסה סחורה. אני באתי ממקום תמים. אם הייתי יודע שזה יתגלגל עד לכאן, אני בספק אם הייתי נותן את העדות אבל הייתה לי כוונה לעזור לו כי הוא עלה על דרך וניסה להתפרנס בצורה מכובדת" (פרוטוקול עמ' 47).

ובהמשך, כשעומת שוב עם האמור בהודעותיו השיב: "אם זה מה שאמרתי, זה מה שאמרתי. אני לא יכול לשנות את זה עכשיו. זה שלוש ארבע שנים אחורה. זה מקדמת דנא פחות או יותר. אני זוכר את הסיטואציה בגדול. אלו היו המניעים שלי. אמרתי כדי להוציא אותו שלא יסתבך. לקחתי את זה עליו" (פרוטוקול עמ' 48).

הערכת העדויות

14. לאחר שבחנתי את הודאות החוץ של הנאשם בגרסתו במשטרה, החלטתי להעדיף על פני עדותו ולהרשיעו בעבירות שיוחסו לו, לאחר שמצאתי ראיות "דבר מה לחיזוק", למכביר.

15. אציין שגם אילולא הרשעתי את הנאשם על פי הודאות החוץ שמסר, ניתן היה להרשיעו גם על סמך עדותו שכן במהלך העדות הודה הוא במפורש שרכש את הטובין המפרים יחד עם אריק לשם מסחר בהם. ברם משסברתי שעובדות האמת נחשפו דווקא בהודאות החוץ, מצאתי להרשיע את הנאשם על סמך עובדות אלה.

בחינת הודאות החוץ של הנאשם - רקע נורמטיבי

16. בע"פ 6296/13 אדריס נגד מדינת ישראל (22.03.2015) חזר בית המשפט העליון (כב' השופט הנדל) על ההלכות הידועות בקשר לבחינת הודאות חוץ של נאשמים. ובלשון פסק הדין:

"[...] נקבע שמסקלה של הודאת חוץ של נאשם לצורך הרשעתו יבחן בעזרת בחינה פנימית וחיצונית. בדיקה זו פותחה על ידי הנשיא א' ברק בעניין לוי (ע"פ 715/78 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3) 228, פסקה 7 לפסק דינו (1979)). על

פי המבחן הכפול, מתפקידו של בית המשפט לבחון תחילה את ההודאה מבחינה פנימית. דהיינו, עד כמה ההודאה קוהרנטית, רצופה, מפורטת ובעלת הגיון פנימי. יש לתת את הדעת לסימני האמת העולים מתוכה. לעומת זאת, המבחן החיצוני יוצא מחוץ לד' אמותיה של ההודאה, ודורש חיזוק וראייה המאשרת את תוכנה של ההודאה. הדרישה אינה גבוהה, אך היא קיימת, ומהווה תנאי בל יעבור (ראו: גבריאלי הלוי תורת דיני הראיות כרך ג 302-285 (2013); יעקב קדמי על הראיות חלק ראשון 128, 133 (2009)). מבחנים אלו הם מצטברים זה לזה ומשלימים זה את זה. על הבחינה להיות מהותית ולא רק טכנית, תוך בדיקת נסיבות המקרה הקונקרטי (קדמי, לעיל, בעמוד 133; לוי, לעיל, בעמוד 298; והפניות שם)

ובהמשך התייחס בית המשפט בפירוט למבחנים וקבע:

"לשם יישום המבחן הפנימי והחיצוני הוצעה ומופיעה בפסיקה בדיקה משולשת הבוחנת "מי אמר", "מה אמר" ו"דבר מה" (ראו: חוות דעתי בעניין וולקוב, לעיל; ע"פ 3140/10 פלוני נ' מדינת ישראל (25.11.2012); פסק דינו של השופט י' דנציגר בע"פ 8589/13 רמילאט נ' מדינת ישראל (27.1.2015)). ההיבט הראשון עוסק בזהותו של הנאשם שהודה. הוא שואל מיהו הנאשם. בין היתר נכון לבדוק האם הוא משתייך לאחת מהקבוצות אשר נשקף מהן סיכון מוגבר למסירת הודאת שווא, כפי שנדון בוועדת גולדברג (הכוונה לדין-וחשבון הוועדה לעניין הרשעה על סמך הודאה בלבד ולעניין העילות למשפט חוזר (דצמבר 1994 - תוספת שלי א"כ)). רשימה זו איננה סגורה, והיא אף לא ממצה את ההיבט הראשון. ההיבט השני בוחן את תוכן ההודאה, תוך כניסה בעובי הקורה של סיפור ההודאה ובחינת התמונה הכוללת, הן מבחינת פרטיה של ההודאה, והן מבחינת עיתוי מסירתה והקשרה. יש לשקול היטב מה אמר הנאשם. ההיבט השלישי עניינו המבחן החיצוני והידרשות לראייה חיצונית לנאשם. אלא שידגש שאין מדובר רק בבדיקת קיומו של "דבר מה נוסף" בעוצמה מינימלית, אלא הקניית שיקול דעת לבית המשפט האם יש להרשיע את הנאשם או לא. במסגרת מבחן זה יש להרחיב את הראייה ולבדוק ראיות חיצוניות לעומת ההודאה, לחיוב ולשלילה. למשל, יש לבחון לא רק האם קיים "דבר מה נוסף", אלא האם קיים בנמצא "דבר מה חסר" או "דבר מה סותר". "דבר מה חסר", משמעותו האם ההודאה לוקה בחסר בנקודה חשובה. "דבר מה סותר", כלומר האם פרטי ההודאה סותרים את אשר התרחש בפועל בנקודה מהותית. הפניה החוצה מהודאת הנאשם נועדה לברר לא רק אם ניתן להרשיע את הנאשם, אלא האם ראוי ונכון לעשות זאת".

17. בהלכה הפסוקה נקבע שמבחנים אלה מקיימים ביניהם יחס של 'מקבילית כוחות' דהיינו ככל שמשקלה ה'עצמי' של ההודאה גדול יותר, ניתן יהיה להסתפק ב'דבר מה נוסף' בעל משקל פחות, ולהיפך (ראה ע"פ 8589/13 רמילאט נגד מדינת ישראל (27.01.2015) (פסק דינו של כב' השופט י' דנציגר)).

18. בע"פ 7532/12 איטל נגד מדינת ישראל (11.12.2016) (כב' השופט סולברג) הוצע להוסיף מבחן רביעי, "בפני מי", שעה שהנאשם מכחיש את ההודעה:

"כאשר עצם מתן הודאת החוץ מוכחש על-ידי הנאשם, מתווסף לדעתי היבט רביעי לבחינה האמורה, אשר ניתן לכנותו 'בפני מי'. היבט זה עניינו מהימנותו של האדם שבפניו ניתנה ההודאה. מטבע הדברים, נודע להיבט זה משנה חשיבות כאשר האדם המעיד כי הנאשם התוודה בפניו אינו איש מרות, או כאשר אותו אדם הוא 'עד מעוני'"

19. בהציבי מבנים אלה לנגד עיניי, בחנתי את הודאות החוץ של הנאשם.

בחינת ההודאות במבחן הפנימי

20. **מי אמר;** הנאשם אינו נמנה על אחת מקבוצות הסיכון המועדות להודאות שווא, ולא הופעל עליו לחץ בלתי סביר. אמנם הנאשם טען שהודה כיוון שרצה לחפות על קרובו, ברם דומה שמניע זה אינו אמין. זאת בהתחשב בדמיון שבין דבריו בהודאה לדבריו של אריק בתגובתו הספונטנית לשוטרים, בהודעתו במשטרה ובהודאתו בבית המשפט. הגרסאות של הנאשם ושל אריק כפי שנמסרו במשטרה תואמות, למרות שבטרם נחקרו לא שוחחו ביניהם. נוסף על כך, גם הגרסה שנמסרה בבית המשפט "מצילה", לכאורה, את אריק מחדש להחזקת נכסים החשודים כגנובים ועל כן אין הגיון בהמצאת גרסה אחרת שתמלט אותו. כך שהטענה שלפיה דווקא הגרסה המקורית היא שנועדה לחלץ את אריק משוללת כל הגיון.

מה אמר; בהודאה הראשונה (ת/1) הסביר הנאשם היכן הזמין את הסחורה, ממי הזמין, מדוע הזמין ומה היה כוונתו אריק לעשות בה. עוד הוסיף ופירט שאריק לא שילם לו, אלא מדובר במכירה בקונסיגנציה. הנאשם פירט את מספר החליפות (120) ואת הסכום ששולם בעבורן (4,800 ₪). עוד מסר הנאשם בהודאתו שהוא מודע לכך ש-"זה בעייתי בגדים עם סימני מסחר", אולם במקרה זה התפתה.

בהודעתו השנייה (ת/6), שנגבתה בחלוף כשנה וחצי מההודעה הראשונה, שוב הודה הנאשם שקנה את הסחורה המזויפת בשוק וידע שמדובר בזיוף. כמו כן שוב נקב בסכום ובכמות, אם כי בחלוף הזמן קשה היה לו להיזכר בפרטים אלה. נוסף על כך, חזר על גרסתו בעניין זהות המוכר שממנו קנה את הסחורה המפירה ומיקומו.

מדובר אפוא בהודאות מפורטות ועתירות בפרטים שניתן היה לבדוק ולאמת. כך גם פער הזמן הניכר שבין שתי ההודעות שמסר הנאשם במשטרה תומך אף הוא בכך שמדובר בגרסת אמת.

בפני מי נאמר; ההודעות נמסרו לפני אנשי מרות - שוטרים. ההודעה הראשונה נמסרה לחוקר בתחנת מטה יהודה, תחנה אשר הייתה ממונה על חקירת התיק. ההודעה השנייה נמסרה לחוקרת במרחב איילון לאחר שהנאשם אותר שם בעקבות הכרזתו כדרוש לחקירה. יש להדגיש שהחוקרת ממרחב איילון לא הייתה מעורבת

בתיק קודם לכן, וחקרה את הנאשם כיוון שעוכב לתחנה.

21. משבחנתי את מכלול הנסיבות, מצאתי כאמור שההודאות צלחו את המבחן הפנימי.

בחינת ההודאות במבחן החיצוני - דבר מה נוסף

22. מצאתי שגם בחינת ההודאות במבחן החיצוני מובילה למסקנה שמדובר בהודאות אמת. הדברים אמורים בפרט על רקע ההתאמה הגבוהה שבין גרסת הנאשם בהודעותיו לגרסת אריק בתגובתו הספונטנית לשוטרים, לשתי הודעות שמסר במשטרה בפער זמן ניכר ולהודאתו בבית המשפט בתיק שנוהל נגדו. ההשוואה שבין גרסת הנאשם לגרסת אריק מעלה שהגרסאות תואמות, שלא לומר זהות, בשורה ארוכה של עניינים מהותיים כפי שובהר להלן. זאת למרות שהשניים טענו שלא שוחחו אודות גרסתם בטרם נחקרו.

23. כאן המקום להעיר שניתן היה להרשיע את הנאשם על סמך גרסתו של אריק- השותף המפליל, אשר הפליל את הנאשם בהודעותיו במשטרה וזאת בתוספת לחיזוק מוגבר (הרשעה על פי הודעת חוץ של עד טעונה חיזוק, וכך גם הרשעה על סמך עדות שותף טעונה חיזוק. כיוון שאריק הפליל את הנאשם בהודעת חוץ והוא גם שותף לעבירה - נדרש חיזוק מוגבר).

24. עוד אומר, שמצאתי להעדיף את הודעות החוץ של אריק על פני עדותו. ההודעות הוגשו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. ביססתי את מסקנתי זו הן בשל עקביותה שכן הלה מסר גרסה זהה בתגובתו הספונטנית לשוטרים, בשתי הודעות במשטרה שנגבו ממנו בפער זמנים ניכר ובהודאתו בבית המשפט, והן בשל כך שגרסתו תואמת את גרסת הנאשם במשטרה, בלי שהשניים נדברו ביניהם מראש.

25. כידוע, הודאת חוץ של נאשם כשלעצמה אינה מובילה להרשעה אלא אם נמצא "דבר מה נוסף" לחיזוקה המעמיד את ההודעה במבחן של אמת. אין מדובר בראייה המסבכת את הנאשם אלא נדרשת ראייה המוסיפה סימני אמת חיצוניים להודאה ואשר תשמש, על פי השכל הישר, אמת מידה לאמיתותה (ראה ד"נ 3081/91 קוזלי ואח' נגד מדינת ישראל (25.08.1991); רע"פ 4142/04 סמל מילשטיין נגד התובע הצבאי הראשי (14.12.2006)).

26. כאמור במסגרת מבחן זה יש להרחיב את זווית הראייה ולבדוק את השתלבותן של הראיות החיצוניות בהודאה, לחיוב ולשלילה, דהיינו האם קיים "דבר מה חסר" או "דבר מה סותר". זאת כדי לברר האם ראוי ונכון יהיה להרשיע את הנאשם.

27. אריק מסר בתגובתו הספונטנית לשוטרים שערכו חיפוש בביתו כי: "חי עדרי האחיין שלי הביא לי את החליפות למכור אותם, אין לי קבלות עבור הבגדים האלה" (ת/ו7).

28. בהודעתו במשטרה מיום 12.02.2015 (ת/10א) מסר אריק שהנאשם קנה את הבגדים בכפר קאסם ומסר לו אותם כדי שימכור אותם, ושניהם שותפים. עוד מסר שהנאשם אמר לו שימכור, יחזיר את ההשקעה, ואת הרווח ייקח לעצמו. בהודעה פירט את הסכום שהיה צפוי להרוויח ממכירת כל חליפה.

29. בהודעתו במשטרה מיום 11.04.2016 (ת/10ב) מסר אריק שאחייו (הנאשם) קנה את הסחורה מ-"טול כרם או משהו כזה", בכוונה שהוא (אריק) ימכור אותה, ובכך ייצר הכנסה נוספת.

30. גם בהודאתו במסגרת הסדר טיעון בת"פ 71294-11-16 הודה אריק בכתב אישום שבו נטען שהנאשם הוא שרכש 120 חליפות מזויפות הנושאות את סימן המסחר של חברת אדידס בסכום של 4,800 ₪. אריק הודה בעובדות כתב האישום בלי שהסתייג מעובדה כלשהי, הורשע על פי הודאתו ונדון למאסר על תנאי ולצו של"צ.

31. ראיות אלה מהוות דבר מה נוסף ומשמעותי, שמעמיד את הודאות הנאשם במבחן של אמת ותורם למסקנה שמדובר בהודאות חוץ אותנטיות שתוכן אמת.

32. גם במבט רחב יותר לא מצאתי שיש בהודאות פרטים שהתבררו כשגויים או שהן סותרות ראיות אחרות שנאספו בתיק, כך שלא היה צורך להידרש להסברים בנוגע לסתירות כלשהן ולסבירותם של הסברים אלה.

33. כיוון שבהודאתו מסר הנאשם שידע שמדובר בחליפות מזויפות של חברת אדידס, ממילא אין עוד צורך לדון בהוכחת היסוד הנפשי.

זכות ההיוועצות בעורך דין

34. לא מצאתי שיש בעובדה שקיים ספק אם הועמד הנאשם על זכותו להיוועץ בעו"ד בעת שמסר את הודעתו השנייה כדי להועיל לנאשם ולהביא לזיכוי.

35. ההגנה טענה שבהודעתו השנייה במרחב איילון במשטרה, שבה הודה הנאשם שמדובר בסחורה מזויפת, לא ניתנה לו זכות היוועצות. עוד טענה שבשתי ההודעות אין תיעוד שהוסברה לו זכות ההיוועצות בטרם נגבו ההודעות.

36. אשר להודעה הראשונה שנמסרה בתחנת מטה יהודה (ת/1), מצאתי את הסבריו של החוקר רס"מ אבישי טובי, משכנעים. החוקר הציג טופס יידוע חשוד בדבר זכויותיו בטרם חקירה שעליו חתם הוא והחתים את הנאשם (ת/1א). אכן, חתימתו של הנאשם מתנוססת על גבי הטופס אף על פי שבטעות נרשם תחת פרטי החשוד שמו של אריק. החוקר הסביר שמתוך שגגה הדפיס טופס על שם מעורב אחר והחתים עליו את הנאשם. מכאן שנחה דעתי שברמה המהותית הוסברו לנאשם זכויותיו לרבות זכותו להיוועץ בעורך דין.

37. אשר לחקירתו השנייה של הנאשם במרחב איילון (ת/6), כפי שהעידה החוקרת רס"מ ילנה קוזניצוב היא נוהגת להזהיר את החשודים ולהסביר להם את זכויותיהם, אולם במקרה של הנאשם אין טופס שמתעד זאת. בחקירתה אישרה שהיא אינה זוכרת אם הסבירה לנאשם בע"פ את זכותו להיוועץ אם לאו ואישרה שהייתה רושמת זאת אם היה הנאשם מתייחס לכך. מכאן שקיים ספק אם הוסבר לנאשם על זכותו להיוועץ בעורך דין טרם חקירתו השנייה.

בהנחה שהנאשם אכן לא הועמד על זכותו להיוועץ בעו"ד, אין בכך כדי להועיל לנאשם משני טעמים:

הראשון - הנאשם הודה ממילא בכל מה שיוחס לו כבר בהודעתו הראשונה שם אמר במפורש שהוא מודע לבעייתיות של בגדים עם שימני מסחר. בהודעתו השנייה נשאל מפורשות אם ידע שמדובר בבגדים מזויפים והשיב בחיוב.

השני - בחקירתו הראשונה כבר הוסברו לו זכויותיו ומסתמא שהיה מודע להן עת נחקר פעם נוספת.

חוות דעת מומחה

38. דוחה את הטענות בעניין משקלה של עדות המומחה והזהות שבין המומחה לחברת אדידס.

39. בהחלטתי מיום 06.05.2018 קבעתי שסוג המומחיות הנדרש במקרה זה הוא יכולת לזהות מוצרים המפרים סימני מסחר. מדובר במומחיות שבידיעה מקצועית הנרכשת באמצעות ניסיון מעשי ולא מדובר במומחיות אקדמית, ודי בכך שהעד הוסמך ליתן חוות דעת מסוג זה מטעם חברת אדידס, כדי להוכיח לכאורה את מומחיותו.

אשר למשקלה של חוות הדעת, נאמר בהחלטה שזו תיקבע בהכרעת הדין לאחר שתשמע עדותו של המומחה, תלובן בחקירה נגדית ותשווה לראיות אחרות שיובאו במהלך המשפט.

40. טען ב"כ הנאשם שהמומחה אינו מומחה מטעם חברת "אדידס סלומון". אין בידי לקבל טענה זו מהנימוקים הבאים:

א. המומחה גיא קוזוסש העיד שהוסמך לתת חוות דעת בשם חברת אדידס AG וכי חברת אדידס היא בעלת שני סימני המסחר שהופיעו על גבי החליפות (סימן מסחר 54182 סוג 25 וסימן מסחר 38395 סוג 25). הנסחים של סימני המסחר אלה צורפו כנספח לחוות הדעת. דהיינו, הנאשם רכש, החזיק וסחר בחליפות שנשא את סימני המסחר המפרים שעליהם אמון המומחה, כך שחוות דעתו מפלילה מיניה וביה את הנאשם בהפרתם.

ב. הנאשם עצמו הודה שידע שמדובר בחליפות מזויפות, דהיינו בטובין מפרים, וניתן להרשיעו גם על סמך הודאתו זו.

ג. בסעיף 1 לכתב האישום נכתב שחברת ADIDAS-SALOMON A.G היא בעלת סימני המסחר שהופרו. המומחה כינה את החברה בשם ADIDAS A.G ונראה שמדובר באותה חברה.

ד. ב"כ הנאשם לא חקר את העדים הרלוונטיים, דהיינו את המומחה ואת עו"ד ברק משיח המייצג את חברת אדידס, על עניין זה.

41. אשר לטענת ההגנה שלא הוכח במשפט שחברת "אדידס סלומון" לא נתנה הרשאה למוכר שמכר את החליפות בעיר טירה להעתיק היצירה, דומני שיש בחוות הדעת שניתנה מאת מומחה מוסמך מטעם חברת אדידס לשלול טענה זו שכן על פי חוות דעתו מדובר בטובין מפרים ללא היתר.

יסוד ההטעיה

42. דוחה את הטענה.

43. ב"כ הנאשם טען שלא הוכח שיש בפריטים שנתפסו כדי להטעות, שכן מדובר בחיקוי בולט ונראה לעין של מותג שנמכר בשוק של טירה, באופן שכל מי שקונה מודע לכך שמדובר בחיקוי ולא במקור.

44. הטענה נטענה בעלמא ללא שנתמכה בראיות כלשהן.

נוסף על כך, די בשימוש מפר בסימני מסחר כדי לעמוד בהוכחת היסוד הנסיבתי שלפיו סימן המסחר המפר עלול להטעות אדם אחר ומדובר בדבר הלמד מעניינו.

בסעיף 60(א)(1) לפקודה נאמר כך:

"מסמן לשם מסחר, בלא רשות בעל הסימן או מי מטעמו, סימן מסחר רשום או חיקוי, על טובין שלגביהם נרשם הסימן בפנקס, או על אריזה של טובין כאמור, ועלול להטעות בכך אדם אחר".

סעיף 60(א)(3) לפקודה מפנה לס"ק (1) לעיל, וזו לשונו:

"עוסק במכירה, בהשכרה או בהפצה של טובין שסומנו או יובאו לישראל בניגוד להוראות פסקאות (1) או (2), או מוכר, משכיר או מפיץ טובין כאמור, בהיקף מסחרי;

עמוד 11

הסעיף נוקט לשון "ועלול להטעות בכך". במילה "בכך" מתכון המחוקק לעצם השימוש בסימן המסחר המפר. כך שכלשון הסעיף משתמע שעצם השימוש בסימן מסחר המפר הוא שעלול להטעות. כמו כן נאמר בסעיף "עלול להטעות" ואין צורך שיטעה בפועל. לפיכך דחיתי את הטענה.

מחדלי חקירה

45. לא מצאתי שיש במחדלי החקירה שנתגלו כדי להוביל לזיכויו של הנאשם. המחדלים הנטענים אינם חמורים במידה כזו שמעוררת חשש שהגנת הנאשם קופחה כיוון שהתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו.

46. ב"כ הנאשם טען לליקויים בסימון המוצגים, בספירתם, בהעברת המוצגים לבדיקה כשהם אינם אטומים וכן טען לליקויים בתיעוד שרשרת המוצג. עוד טען שבדוח החיפוש נערך תיקון במספר השקיות כך שנכתב שנתפסו שלוש שקיות ולאחר מכן תוקנה התרשומת לארבע שקיות, באופן המעורר ספק באשר למספר השקיות שנתפסו.

47. כאמור, לא מצאתי שיש בטענות אלה כדי להוביל לזיכויו הנאשם. שרשרת המוצג הוסברה בעדויות עדי התביעה וכך גם כמות החליפות שנתפסו. אזכיר כי הן הנאשם והן אריק הודו במשטרה ברכישת החליפות ובהחסנתן בביתו של אריק לצרכי מסחר ולא התכחשו לכך, וכי הכמויות שנטענו על ידם גדולות מהכמויות שנתפסו בביתו של אריק. כך שיתכן שאריק כבר מכר חלק מהפריטים ואין סתירה בין הגרסאות לממצאים. כך גם השוטר יוסף נירן סיפק הסבר מניח את הדעת וטען שטעה במספר השקים בעת שכתב את דוח החיפוש ותיקן את טעותו. הסברו באשר למספר השקים הנכון, תואם את מספר השקים שרשם בדוח הפעולה (ארבעה שקים), כך שאין בטענה זו ממש.

סוף דבר

48. אני קובע שעובדות כתב האישום והוראות החיקוק שיוחסו לנאשם הוכחו ברף הנדרש בפלילים.

לפיכך אני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

א. החזקת טובין הנושאים סימן מסחר רשום ללא היתר כדין לשם מסחר בהם, עבירה לפי סעיף 60(א)(4) לפקודה;

ב. עיסוק במכירה, השכרה או הפצה של טובין שסומנו שלא כדין, עבירה לפי סעיף 60(א)(3) לפקודה.

ניתנה היום, ח' אדר תש"פ, 04 מרץ 2020, במעמד הצדדים.